

skulle have Lov til at købe Obligationerne. Og saa maa man jo da yderligere ogsaa erindre, at juridisk set behøves i Virkeligheden slet ikke Statens Samtykke til at lave en Kreditforening. Det er tilladt lige saa meget man vil her i Landet at slutte sig sammen og danne Kreditforeninger, om man ellers kan saa nogen til at købe sine Obligationer. Men praktisk taget kræves Statens Samtykke, fordi uden Stempelbegunstigelse bliver Kreditforeningen uden Betydning. Hvis Obligationerne, hver Gang de skifte Ejer, skulle erlægge Stempelafgift, bliver deres Omsettelighed i Virkeligheden illusorisk. Der er altsaa en faktisk Nødvendighed for dem, der ville danne en Kreditforening, for at gaa til Staten og erholde dens Samtykke dertil; men i Virkeligheden drejer det sig kun om at opnaa en ren fiskal Begunstigelse, og det er klart, at en Begunstigelse af denne Art ikke bør komme visse Klasser af Ejendomme eller visse erhvervsdrivende til Gode fremfor andre. Derimod kan man med Rette sige, at da nu faktisk Statens Samtykke kræves, saa er det rimeligt, at Staten ogsaa udøver en vis Kontrol, et vist Tilsyn med det, der foreslaas, at den ikke giver sit Samtykke til noget fuldstændig urimeligt; der bør udøves en skønsom og omsigtfuld Kritik, inden Staten giver sit Samtykke. Men udover det bør der fornuftigvis heller ikke gaas. Vi paatage os her ikke noget Ansvar eller nogen Garanti for vore Kreditforeninger; vi ere ikke Herrer over deres Styrelse, vi ere ikke Herrer over, at de ledes klogt og bestindigt; vi paatage os ikke noget som helst Ansvar, og hvis vi gjorde det, maatte vi overhovedet overfor ethvert Spørgsmaal, som medfører Risiko, være nødsagede til altid at sige nej.

Naar jeg nu altsaa vender mig til det Arbejde, som Udvalget her har forelagt for det høje Ting, og hvorom af Udvalgets 11 Medlemmer de 10 have samlet sig, er det min personlige Opfattelse, at hvis der her er fejlet, er det snarest i Retning af, at man har krævet for vidtgaende Garantier, end i Retning af det modsatte. Thi det er jo Sagen, at man ogsaa kan gøre et saadant Institut altsor solidt, man kan kvæle det i lutter Soliditet. Enhver Garanti medfører en Indskrænkning i Foreningens frie Dispositionsret og medfører mer eller mindre en Byrde; man kan da gøre Byrderne saa store, at det, som var tilslaget at skulle tjene til Foreningens Styrkelse, i Virkeligheden bliver til Svækkelse af den. Imidlertid ere vi dog overbeviste om, at i den Stikelse, hvori Forslaget med de Endringer, som Udvalget tilvander, fremtræder, vil Foreningen forhøvent-

lig kunne arbejde tilfredsstillende, og vi mene, at Tinget bør give Samtykke til, at den kommer i Stand. Jeg skal nu kortelig nævne de Punkter, paa hvilke man har ment, at der burde kræves mere vidtgaende Garantier, end Tilfældet har været hidtil. For det første bestemmer Lovforslaget, at Amortisationstiden skal være væsentlig kortere, end i de bestaaende Kreditforeninger. 30 Aar er sat som den yderste Grænse, inden hvilken Amortisationen skal være tilendebragt. Dernæst er det fastsat, at naar Medlemmer udtræde af Foreningen, skulle de ikke være berettigede til at tage deres Andel i Reserbefonden med sig; den skal forblive indestaende i Foreningen, indtil den Afdeling, hvortil vedkommende henhører, bliver endelig afviklet. Dernæst er det forudsat, at der ude fra skal kunne tilvejebringes en Garantifond til yderligere Betryggelse for Obligationsejerne, hvilken Garantifond man har ment passende at kunne ansætte saaledes, at de Beløb, som ere opsparede konstant af Foreningen selv, sammenlagte med Garantifonden, til enhver Tid skulle udgøre 10 pCt. af Obligationsgælden, dog saaledes, at naar Foreningens egne opsparede Midler have naaet et vist Beløb, skal Garantifonden anses for overflødig og kunne bortfalde. Endelig er det i Lovforslaget bestemt foreløbig at indskrænke Foreningens Ret til at udstede Obligationer til et Beløb af 10 Mill. Kr. Man har ment, at da dette dog er en Kreditforening af en ny og uprøvet Art, vil det være rigtigt i en vis Tid at se, hvorledes den arbejder; saafremt det viser sig, at den arbejder tilfredsstillende, vil det altid staa i Lovgivningsmagtens Haand at give Tilladelse til at gaa videre. Dette er de Punkter, paa hvilke Lovforslaget, allerede som det kom fra Forslagsstillernes Haand, frembyder Garantier udover de sædvanlige. Hertil har Udvalgets Flertal ment yderligere at burde føje et Par Bestemmelser med Hensyn til Størrelsen af de Laan, som det skal være tilladt at yde. Der har i Udvalget været Stemmer for, at der ikke burde ydes Laan i en industriel Ejendom, før den Virksomhed, der skal drives deri, har været i Gang i et vist Tidsrum, f. Eks. i et Par Aar. Man har imidlertid ment, at det ikke vilde være rigtigt uden videre at afstære nye Anlæg fra straks at kunne erholde Laan. Paa den anden Side erkendes det, at naar Virksomheden har været i Gang en vis Tid, ligger deri en vis Sikkerhed for dens Soliditet, og at dette bør tages i Betragtning ved Fastsettelsen af Laanenes Størrelse. Det andet Punkt, man har fremdraget, vedrører Spørgsmaalet om beskyttede Industrier